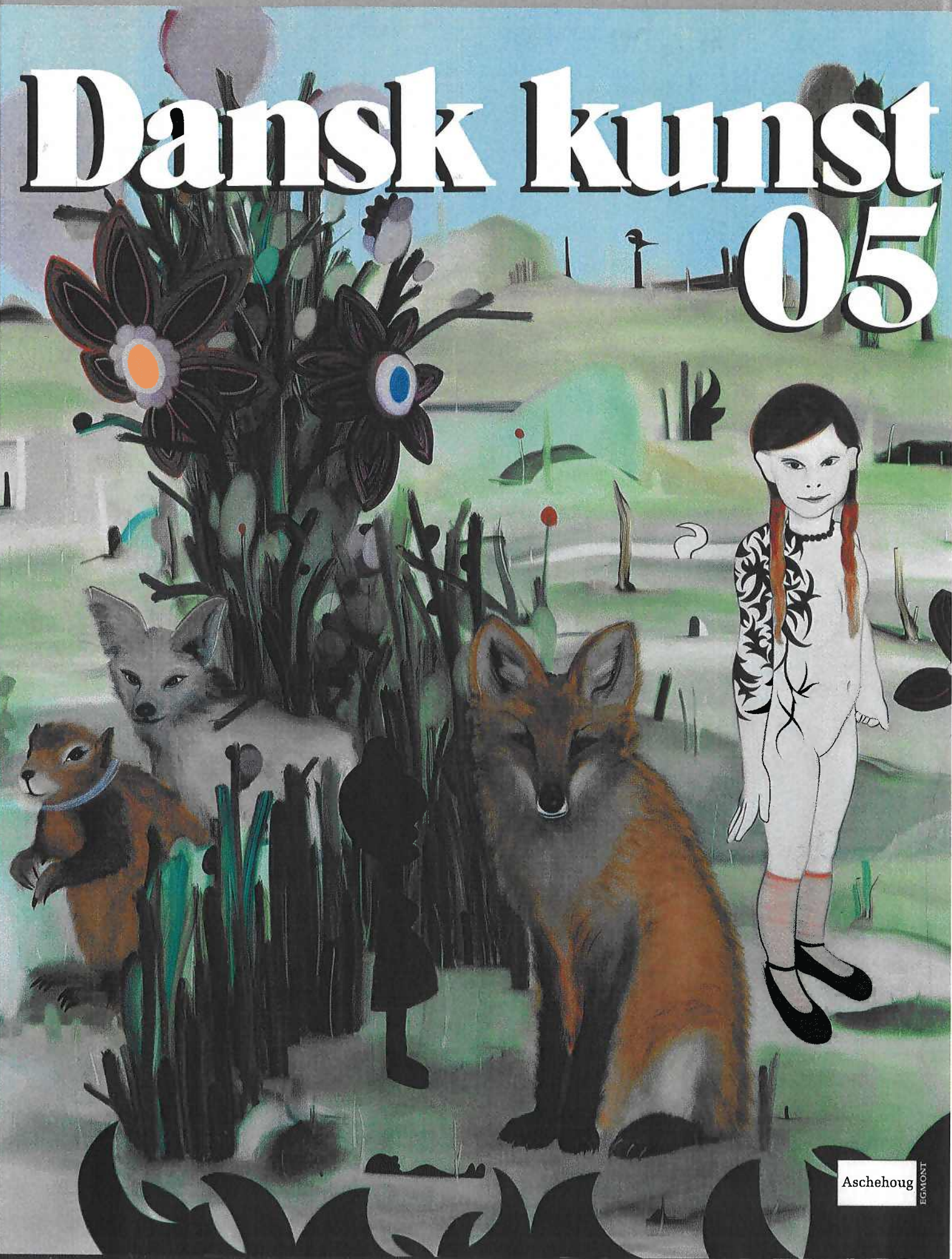
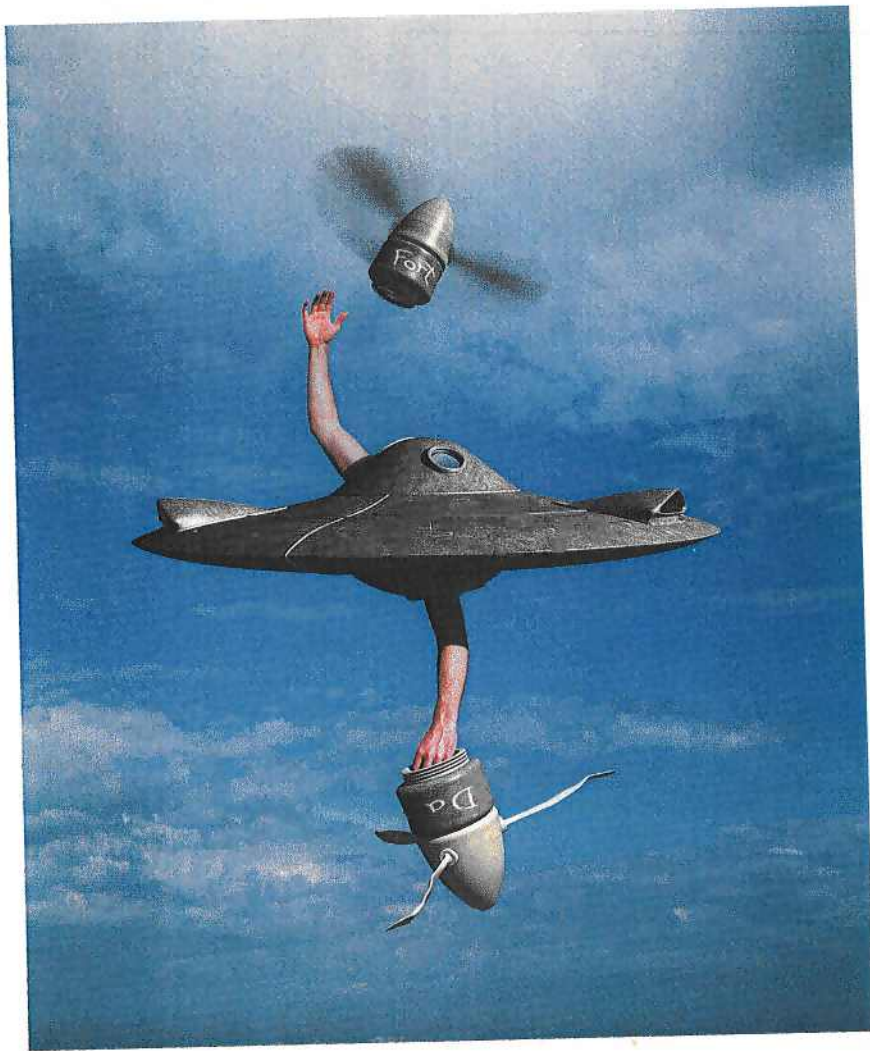

Dansk kunst

05

Vendsyssel Kunstmuseum viste en mindre ophængning af Ole Tersløse Jensens computermanipulerede fotografier som dette med titlen »A Concise History of Aviation IV«. Som det ofte har været tilfældet i Tersløses surrealistiske univers, synes tyngdeloven ophævet og mennesket svæver i Storm P.- eller Leonardo da Vinci-agtige maskiner, der synes endnu vildere end Panamarenkos aeromodeller.

ens, men belysningen var forskellig. Det var en afstemning og en morgenstemning, og det understreger poesien ved eventyret og drømmen og tankens frihed og tjener som en slags hyldelse til den digter, der til alle tider kan fremmane fortællinger, der rører og bevæger.

Mens Kabakov i al stilfærdighed syslede med sin avantgardistiske, systemfjendtlige kunst i Moskvas intellektuelle undergrund, var der ganske anden opmærksomhed omkring Joseph Kosuth (født 1945), der i midten af 1960'erne var en af de første og mest toneangivende konceptkunstnere. Kosuth viste to værker. I det ene tog han udgangspunkt i H.C. Andersens besvarelser af forskellige spørgsmål om, hvad han satte pris på. Spørgsmålene fandt man formet i neon inde i kirkens tårn. Svarene stod på ydersiden. Det var så underfundigt, at svarene ikke kunne læses i det danske sommerlys, og når mørket faldt på, kunne man ikke læse spørgsmålene, for så er udstillingsbygningen lukket. Man står altså med svarene og har glemt spørgsmålene, eller med spørgsmålene og kan ikke se svarene. Og det er vel et meget godt billede på det politiske liv.

Kosuths andet værk var et gigantisk tæppe, hvor et af H.C. Andersens eventyr er indvævet sammen med nogle citater fra Søren Kierkegaard. Eventyret er »Kejserens nye klæder«, og det er jo morsomt, fordi det dels er det, der hyppigt henvises til, når nogle kritiserer den kunst, de ikke kan forstå eller på anden måde forlige sig med. Og dels kan man se eventyret som et billede på konceptkunsten. På samme måde som i eventyret overføres ideen fra menneske til menneske, og så behøver kejseren faktisk slet ikke sit tøj. Han har jo fået *forestillingen* om det. *tw*

Kvinder og mænd

Nadja D. Larsen udstillede en række bemærkelsesværdige værker i Galleri White på Langeland – intense arbejder i akryl på lærred og skulpturer i raku-brændt ler, men mest originalt og stærkest stod en række assemblager. Fremhæves kan bl.a. »Berlin 2« fra 2004, hvor to figurer ses i et ubestemmeligt rum af natur og civilisation. Teknisk set indgår småstykker af bast, fiskenet og bølgepap, mens gyldne og grønne farver dominerer. Ophold i Berlin og dermed den ekstra erkendelse af 60-året for slutningen af nazismens herredømme danner basis for billedets idé.

Bly var anvendt til fremstilling af en fragmenteret kvindetorso, der indgår i »Feminin« fra 2003. En gammel rusten nøgle, der er fæstet ved kvindens skridt vidner om tidligere tiders kvindesyn. Af mange andre symboler kan nævnes ordet Zena, der på Nadja D. Larsens modersmål (serbisk) betyder kvinde. I en anden assemblage »Maskulin«, 2004, har Nadja D. Larsen fokuseret på mandens identitetsforandring gennem bl.a. en fragmenteret rakumaske med associationer til mumier på Faraos tid. En sirligt anbragt kobbertråd, der symboliserer rigdom, er lagt over den let krakelerede maske. Et andet sted i værket ses en åben hængelås fra nyere tid med en præget Shell-tekst. En lille bueskytte i bly og en gengivelse af en tyr med vedføjte klokke under bugen understreger mandens oprindelige jagterhverv og hans virilitet. *lb*

Luft under vingerne

Under den lidt pladderpoetiske titel I Wish I Had Wings so I Could Fly and Reach the One I Love kastede Dorte Jelstrup i Århus Kunstbygning spotlight på kvinders – eller måske mere specifikt hendes egne – erotiske drømme og psykisk ustabile forestillinger. Illusioner, som Jelstrup tilsyneladende antager, ligger eksistentielt i alle kvinders univers.

I et iscenesat afklædningsspil med sig selv i hovedrollen, undersøgte hun de velkendte tricks, som kvinder har til rådighed, når de jager mænds opmærksomhed. Den københavnske billedkunstner spiller bl.a. på søvndrukken sårbarhed og kysk kostbarhed i de 11 store videostills. Her i dette helt hvide rum er der ingen mænd til stede. Kun en håndtaske og kunstneren selv, der både er fotograf og model.

I hvert af de tre udstillingsrum var der opstillet brune podier dækket af sort stof og læsset med hyperfeminine rekvisitter: sort, hvidt og lilla tyl, sort undertøj med hvide broderier, vattæpper og masser af